

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 317/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35724803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Kušnír, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35724803 (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Kušník, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019.

2. Z ústavnej s'ťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«S'ťažovateľ sa podanou žalobou zo dňa 23.06.2017 domáhal toho, aby Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava (ďalej aj „rozhodcovský súd“) zaviazal [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „povinný“) k zaplateniu sumy 5.791,07 € s prísl...»

O nároku s'ťažovateľa rozhodol rozhodcovský súd Rozhodcovským rozsudkom zo dňa 07.09.2017, sp. zn. SRSAspA 01850/17 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“). Právnomu zástupcovi s'ťažovateľa bol prostredníctvom rozhodcovského súdu doručený predmetný rozhodcovský rozsudok dňa 21.09.2017...»

S'ťažovateľ sa následne návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu dňa 31.05.2018 domáhal od povinného vymoženía sumy vo výške 5.791,07 € s prísl., a to na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.01.2018 a vykonateľnosť dňa 12.01.2018.»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že «Okresný súd v rámci preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie a sťažovateľom priloženého exekučného titulu vykonal dožiadanie na rozhodcovský súd za účelom predloženia kompletného rozhodcovského spisu. Okresný súd ako exekučný súd Uznesením zo dňa 09.11.2018 návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie zamietol, pričom v rámci odôvodnenia uviedol, že „rozhodcovský rozsudok bol vyhotovený v RTF formáte, t. j. ako pôvodný elektronický dokument. Následne advokát Mgr. Tomáš Kušnir pre konanie o návrhu na vykonanie exekúcie vyhotovil zaručenú konverziu pôvodného elektronického dokumentu, ktorú podpísal svojim zaručeným elektronickým podpisom aj napriek skutočnosti, že predmetný rozhodcovský rozsudok po nahliadnutí do rozhodcovského spisu bol už vyhotovený vo forme pôvodného elektronického dokumentu, ktorý bol autorizovaný rozhodcom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Navyše doložka právoplatnosti a vykonateľnosti dotknutého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku bola vyhotovená taktiež vo forme elektronického dokumentu autorizovaného osobou [REDAKOVANÉ]... Vzhľadom na vyššie uvedené sa rozhodcovský rozsudok musí vždy vyhotovovať v listinnej podobe, pričom k návrhu na vykonanie exekúcie sa môže pripojiť len ako elektronický dokument, ktorý vznikol zaručenou konverziou pôvodného dokumentu v listinnej podobe. V prípade, ak je k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý bol ako pôvodný elektronický dokument autorizovaný rozhodcom, a právny zástupca oprávneného ho premení do PDF formátu a vykonaná na ňom zaručenú konverziu, je tu daný rozpor s § 40 ods. 1 Spotrebiteľského rozhodcovského zákona, ktorý pripúšťa len listinnú formu vyhotovenia rozhodcovského rozsudku.“

Voči predmetnému rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú okresný súd Uznesením zo dňa 02.04.2019 zamietol s nasledovným odôvodnením: § 40 od. 1 zákona je dodržaný iba vtedy, ak pôvodca rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku (rozhodcovský súd) disponuje aspoň jedným vyhotovením rozsudku v listinnej podobe s fyzickým podpisom rozhodcu. Exekučný súd nevyklučuje, aby rozhodcovský súd disponoval rozhodcovským rozsudkom v elektronickej podobe dokonca ako elektronický dokument so zaručeným elektronickým podpisom rozhodcu, ale musí popri tom z vyššie uvedených dôvodov disponovať i vyhotovením rozsudku v listinnej podobe s fyzickým podpisom rozhodcu... Ako

vyplýva z napadnutého uznesenia v predmetnej veci Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž bol požiadaný o riadny listinný rozhodcovský rozsudok. Tento nebol zo strany rozhodcovského súdu predložený, čo v prípade jeho existencie by nemohol byť objektívny problém.».

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „Sťažovateľ spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil exekučnému súdu rozhodcovský rozsudok opatrený doložkou zaručenej konverzie z listinnej do elektronickej podoby, pričom zaručená konverzia bola vykonaná z listinnej podoby dokumentu, ktorý bol sťažovateľovi doručený prostredníctvom preberacieho protokolu zo dňa 21.09.2017, tak ako to predpokladá ust. § 38 ods. 2 písm. c) Zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente). V danom prípade sťažovateľ nemá a ani nemôže mať z objektívnych dôvodov vedomosť o tom, v akej podobe vedie rozhodcovský súd spisovú dokumentáciu teda konkrétny rozhodcovský spis, avšak táto skutočnosť nemôže byť v žiadnom prípade na ťarchu sťažovateľa vo forme zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, nakoľko sťažovateľovi bol tento rozhodcovský rozsudok doručený v listinnej podobe v súlade s ust. § 40 ods. 1 ZSRK, pričom tento bol následne zaslaný exekučnému súdu opatrený doložkou zaručenej konverzie.

Sťažovateľ má za to, že konanie okresného súdu, na základe ktorého trval na doložení rozhodcovského rozsudku v listinnej forme od subjektu, ktorý nie je stranou exekučného konania, napriek skutočnosti, že exekučný titul v zákonom predpísanej forme bol súčasťou návrhu na vykonanie exekúcie, zakladá arbitrárnosť samotného rozhodnutia okresného súdu zo dňa 02.04.2019, sp. zn. 59Ek/888/2018, a teda vo výsledku bráni sťažovateľovi vo vymožení si jeho nároku voči povinnému.“.

5. Napadnuté uznesenia okresného súdu sú podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v nich okresný súd nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky, ktoré boli uplatnené v návrhu na exekúciu a v sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019, napadnuté uznesenia zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd

zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenia okresného súdu sú arbitrárne a svojvoľné. Podľa sťažovateľky okresný súd nereagoval na všetky jej podstatné námietky, ktoré boli obsahom návrhu na vykonanie exekúcie a sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018

15. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

16. Takýmto súdom bol okresný súd, ktorý napadnuté uznesenie sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 preskúmal na základe sťažnosti podanej

sťažovateľkou. Okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019, ktorým sťažnosť sťažovateľky zamietol.

17. V časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019

18. Uznesením sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 okresný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol.

19. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či v konaní o návrhu sťažovateľky na vykonanie exekúcie okresný súd uznesením sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom.

20. V relevantných častiach uznesenia sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 okresný súd predovšetkým uviedol:

«24. Keďže predmetná vec a oprávneným uvedená vec sp. zn. 51Ek/712/2012 sú skutkovo a právne porovnateľné prípady, exekučný súd v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou Ústavného súdu SR v spojení s článkom 2 ods. 2 CSP predkladá sťažovateľovi dôvody odchýlenia sa právnych záverov v danej veci od právnych záverov uvedených v exekučnom konaní sp. zn. 51Ek/712/2018 tak, aby oprávnenému bolo zachované právo na spravodlivý súdny proces a riadne a ústavne konformné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorým predošlé rozhodnutia nie sú ignorované, ale naopak súd sa s nimi argumentačne

vysporiada a za týmto účelom si exekučný súd zabezpečil celé znenie rozhodnutia vydaného vo veci sp. zn. 51Ek/712/2018 dňa 13.11.2018.

25. Súd súhlasí s názorom uvedeným v citovanom rozhodnutí, že v 21. storočí je samozrejmé využitie výpočtovej techniky (počítača) ako najbežnejší spôsob vyhotovovania akýchkoľvek písomností, teda i rozhodnutí v civilnom procese ako i rozhodcovských spotrebiteľských rozsudkov. Na druhej strane si však exekučný súd nemyslí, že jediným dôvodom stanovenia obligatórnej listinnej formy rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku by mala byť skutočnosť, aby sa rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok nemohol doručovať účastníkom v elektronickej podobe s poukazom na ust. § 33 ods. 3 prvá veta zákona, resp. inak povedané v danom citovanom rozhodnutí, že ak sa rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok transformuje - vytlačí a ako listina doručí účastníkom rozhodcovského konania, listinná podoba rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku je zachovaná so zreteľom na zmysel § 40 ods. 1 zákona. Exekučný súd nesúhlasí s redukciou zmyslu stanovenia obligatórnej listinnej podoby rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku iba so zreteľom na doručovanie, a to z dvoch vážnych dôvodov.

26. Prvým dôvodom je tá skutočnosť, že každý individuálny právny akt (teda i rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok) je intelektuálno-vôľovým prejavom osoby, ktorá má kompetenciu ho vyniesť. Intelektuálny aspekt sa prejavuje v skutkových a právnych záveroch právneho aktu, vôľový aspekt sa prejavuje v tom, že ho osoba podpisuje (u elektronických dokumentov zaručeným elektronickým podpisom, u listinných dokumentov fyzickým podpisom) a teda potvrdzuje, že to čo je v právnom akte uvedené, korešponduje s jeho vôľou. Premietnutím uvedeného na rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok, ktorý musí mať listinnú podobu, možno skonštatovať, že na rozhodcovskom spotrebiteľskom rozsudku v listinnej podobe musí byť uvedené meno rozhodcu a jeho fyzický podpis. Iba cez takýto podpis možno potvrdiť vydanie rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku podobne ako cez podpis na súdnej doručenke možno potvrdiť prevzatie určitého rozhodnutia či právneho úkonu. Zoskenovanie podpisu a celkové elektronické uloženie rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku znemožňuje overenie pravosti, či správnosti listiny grafologickým dôkazom podpisu vystaviteľa, čo stavia účastníkov objektívne do dôkaznej núdze. Čo určite nebolo zmyslom § 40 ods. 1 zákona. Podobnú povinnosť listinnej podoby rozhodcovského rozsudku zákonodarca uložil i nespotebiteľským rozhodcovským súdom v

zmysle paragrafu 34 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení. Tu exekučný súd chce poukázať na druhý podstatný dôvod, prečo rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok musí objektívne (nie po vytlačení) existovať v listinnej podobe. Nemožno totiž opomenúť fakt, že vydaním meritórneho rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku sa neposkytuje iba právna ochrana, ale rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok je tiež dôkazom. Zákonodarca stanovil, že tento dôkaz bude listinný so všetkými vlastnosťami, aký má mať listinný dôkaz a teda, že bude možné objektívne overiť si jeho pravosť a správnosť. Aby toto bolo objektívne možné, musí existovať referenčný bod, podľa ktorého relevantné skutočnosti z listiny bude možné overiť. Týmto referenčným bodom je práve aspoň jedno listinné vyhotovenie rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku s fyzickým podpisom rozhodcu, ktorý má k dispozícii príslušný rozhodcovský súd. Je neprijateľné, aby si rozhodcovský spotrebiteľský súd myslel, že jeho pôsobnosť končí vydaním rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku. Prevzatím zodpovednosti rozhodovať rozhodcovské spotrebiteľské spory a vydávať rozhodcovské spotrebiteľské rozsudky rozhodcovský spotrebiteľský súd imanentným spôsobom prevzal i zodpovednosť uschovávať originál rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku, o to viac ak jedným z účastníkov konania je spotrebiteľ. Nemožno vylúčiť, že buď v exekučnom konaní (ako je to v tomto prípade), resp. v konaní o zrušenie rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku bude nastolená otázka pravosti či správnosti rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku a bude potrebné vykonať dokazovanie listinou v zmysle 205 CSP. Bude to potrebné najmä vtedy, ak účastníci disponujú rozhodcovským spotrebiteľským rozsudkom s rozdielnym obsahom. Vyšetrenie (dôkaz listinou) toho, ktorý z nich je pravý a správny, nebude objektívne možné na základe vytlačeného rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku so zoskenovaným podpisom rozhodcu, ako bolo naznačené vyššie a ani za situácie, keď rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok existuje ako elektronický dokument. Z tohto vyplýva, že rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok nemôže výlučne existovať ako elektronický dokument so zaručeným elektronickým podpisom rozhodcu.

27. Z vyššie uvedených dôvodov preto exekučný súd uzatvára, že § 40 ods. 1 zákona je dodržaný iba vtedy, ak pôvodca rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku (rozhodcovský súd) disponuje aspoň jedným vyhotovením rozsudku v listinnej podobe s fyzickým podpisom rozhodcu. Exekučný súd nevylučuje, aby rozhodcovský súd disponoval

rozhodcovský rozsudkom v elektronickej podobe dokonca ako elektronický dokument so zaručeným elektronickým podpisom rozhodcu, ale musí popri tom z vyššie uvedených dôvodov disponovať i vyhotovením rozsudku v listinnej podobe s fyzickým podpisom rozhodcu. Preto neobstojí námietka sťažovateľa, ktorú uviedol v sťažnosti, že mu bol doručený rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok v listinnej podobe a v sťažnosti doložil potvrdenie o jeho prevzatí a ani opätovné doručenie exekučného titulu. Ako vyplýva z napadnutého uznesenia v predmetnej veci Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž bol požiadaný o riadny listinný rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok. Tento nebol zo strany rozhodcovského súdu predložený, čo v prípade jeho existencie by nemohol byť objektívny problém. Preto správne vyšší súdny úradník skonštatoval, že rozhodcovský rozsudok nebol vyhotovený riadne v listinnej podobe ako vyžaduje ust. § 40 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Uvedenú skutočnosť potvrdil i sám pôvodca exekučného titulu Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž. V prípise adresovanému tunajšiemu súdu zo dňa 12.08.2018 totiž sám uviedol, že takým listinným rozhodcovským spotrebiteľským rozsudkom nedisponuje a taktiež uviedol, že má za to, že existencia rozhodcovského rozhodnutia v elektronickej podobe (rozhodcovský rozsudok podpísaný zaručeným elektronickým podpisom rozhodcu) nie je v rozpore s § 40 ods. 1 zákona a nie je sám osebe dôvodom pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Stály rozhodcovský súd prípadným vyhotovením rozhodcovského rozhodnutia aj v elektronickej podobe ako aj vedením rozhodcovského spisu v elektronickej podobe sledoval zvýšenie efektívnosti a hospodárnosti rozhodcovského konania.“ Z úradnej činnosti je súdu tiež známe, že Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž dokonca v niektorých konaniach (napr. v prípise zo dňa 29.11.2018 v konaní sp. zn. 52Ek/993/2018), resp. v prípise predsedu Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž doručenému tunajšiemu súdu dňa 08.10.2018 uviedol že „Na účely archivácie rozhodcovského spisu slúži Stálemu rozhodcovskému súdu AspA elektronicná podoba týchto písomností bez toho, aby Stály rozhodcovský súd AspA archivoval ich vyhotovenia v listinnej forme. Stály rozhodcovský súd AspA v súlade s internými predpismi rovnako vedie listiny preukazujúce doručovanie alebo doručenie (obálky, doručenky, preberacie protokoly) súdnych písomností pre účely archivácie v elektronickej podobe.“ Exekučný súd sa nemôže stotožniť so záverom, že kvôli zvýšeniu efektívnosti uchovania dokumentov

rozhodcovského spotrebiteľského konania budú poškodzované práva a oprávnené záujmy účastníkov konania.

28. Ohľadne druhej námietky sťažovateľa spočívajúcej v tom, že nemá vedomosť, v akej podobe rozhodcovský súd viedol spisovú dokumentáciu a preto nemôže byť táto skutočnosť na ťarchu oprávneného vo forme zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, exekučný súd musí skonštatovať, že v rámci exekúcie tak ako aj v rámci každého civilného procesu procesná zodpovednosť v podobe negatívneho meritórneho rozhodnutia za akúkoľvek jeho nečinnosť, vady a nedostatky jeho úkonov, môže postihnúť len samotného účastníka konania a nie tretie osoby (teda nie ani rozhodcovský súd). V rámci exekučného konania je to oprávnený, ktorý nesie objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom. Túto zodpovednosť nemožno v rámci exekúcie preniesť na niekoho iného. Ak teda exekučný súd zistí, že exekučný titul nie je v čase začatia exekúcie spôsobilým, návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak uvedenú skutočnosť zistí počas exekúcie, exekučný súd exekúciu zastaví.

29. Zhrnutím vyššie uvedených právnych záverov exekučný súd musí uzavrieť, že vyšší súdny úradník správne skonštatoval, že rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž sp. zn. SRSAspA 01850/17 zo dňa 07.09.2017 neexistuje v predpísanej forme, nemá v zmysle paragrafu 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku formálnu náležitosť a teda správne návrh na vykonanie exekúcie zamietol.»

21. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

22. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo

(napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Uvedená judikatúra ústavného súdu je plne aplikovateľná aj na rozhodovanie o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom.

23. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

24. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)

25. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

26. Vzhľadom na to, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a pritom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

27. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

28. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v uznesení sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018

z 9. novembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom. Právny názor vyslovený okresným súdom v uznesení sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019, podľa ktorého ak exekučný súd zistí, že exekučný titul nie je v čase začatia exekúcie spôsobilým pre nedostatok písomnej formy spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak uvedenú skutočnosť zistí počas exekúcie, exekučný súd exekúciu zastaví, má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

29. Okresný súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu základnej právnej otázky, ktorou bol nedostatok týkajúci sa formy spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré (v posudzovanom prípade, pozn.) sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

30. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto uznesením sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 9. novembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia okresného súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie jeho porušenia.

31. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 59 Ek 888/2018 z 2. apríla 2019 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019